

NHỌC NHẪN ĐẾN VỚI NHỮNG ƯỚC MƠ

■ TUỆ ANH

Sinh ra trên miền quê Yên Dũng, Bắc Giang, nơi có cảnh đẹp đặc trưng của vùng trung du Bắc Bộ với bốn mùa xuân hạ thu đông, có kỉ niệm đong đầy của tuổi thơ vụng dại trộm sắn, trộm khoai trên đồng để nướng, rồi bầy chim, thả diều bay trong gió cùng tiếng cười vui của lũ trẻ nghèo trong xóm nhỏ,... Những người bạn, những kỉ niệm đẹp êm đềm đã giúp Thảo khoả lấp phần nào sự trống vắng hình bóng người cha.

Gia đình Thảo khó khăn nhất làng. Mẹ từng mắc chứng bệnh tâm thần, cứ trái gió trở trời, mẹ Thảo lại ốm, vậy mà mọi việc trong gia đình đều do một mình mẹ lo toan. Thảo tâm sự: "Mẹ em bị mắc chứng bệnh tâm thần từ năm 19 tuổi, ông bà ngoại đã chạy chữa rất tốn kém. Rồi mẹ có em, có thêm em gái nữa năm nay học lớp 8. Mẹ vất vả lắm, ngoài việc đồng áng còn phải giúp việc làm thêm cho người ta để nuôi 2 chị em em ăn học". Hai chị em Thảo lớn lên trong tình yêu thương, đùm bọc của mẹ, của ông bà, người thân. Có những lúc chạnh lòng nhớ về bố, cũng chính lúc đó chị em Thảo thương mẹ vô cùng, tự nhủ ngoài giờ học phải giúp đỡ mẹ việc gia đình, đồng áng. Thảo chia sẻ: "Những lúc buồn nhất của hai chị em là khi mẹ ốm nhiều, ngày nắng ngày mưa, khó khăn đã đành, nhà lại lạnh lẽ không tiếng cười, chỉ thấy tiếng thở dài của mẹ". Làng quê nghèo, nhiều gia đình khó khăn, cơ cực, gia đình Thảo không có người đàn ông trong gia đình, nhưng cũng may mắn có sự trợ giúp của ông bà, cô di chú bác chứ không biết phải xoay xở thế nào khi chị em Thảo còn nhỏ. So với các bạn cùng trang lứa, hai chị em Thảo thiệt thòi hơn rất nhiều, có lẽ cũng từ sự vất vả đó mà hai chị em Thảo phải nỗ lực hơn trong học tập, cuộc sống, chị em Thảo tâm nguyện rằng phải thật giỏi không phụ lòng mẹ và để thay đổi cuộc đời.

Nhớ lại quãng thời gian học trung học

"Từ khi được sinh ra trên thế gian này, hai chị em không một lần được nhìn thấy mặt cha, mẹ lam lũ, làm lung vất vả lại đau ốm luôn, cuộc sống gia đình rất chật vật, khó khăn. Quà tặng cho mẹ là kết quả học tập của hai chị em." - Đó là tâm sự của Phan Thị Thảo, sinh viên năm thứ 4, chuyên ngành Sư phạm Lịch sử, Trường Đại học Giáo dục, ĐHQGHN.

phổ thông, Thảo tâm sự: "Kỉ niệm đáng nhớ nhất của em là năm lớp 6. Sau buổi tổng kết năm học, bạn nào trên tay cũng cầm giấy khen ra về, còn em không có. Về đến nhà, nhìn thấy mẹ, em cảm thấy xấu hổ với bản thân, thương mẹ vô cùng, mẹ đã vất vả, lúc nào cũng gầy yếu, còn em đã không có niềm vui nào tặng mẹ". Trước sự hỏi han động viên của ông bà, của người thân từ đó Thảo quyết tâm học hành chăm chỉ, ánh mắt mẹ, nụ cười của mẹ là nguồn động lực thôi thúc Thảo học giỏi, năm lớp 11, Thảo đạt Giải Ba HSG môn Lịch sử cấp Tỉnh.

Đam mê lịch sử Thảo lựa chọn học tại Trường ĐHGĐ chuyên ngành Lịch sử sau này trở thành cô giáo dạy lịch sử giống như người cô đã truyền tình yêu lịch sử cho

Thảo. Bước vào đại học với bao nhiêu sự băn khoăn lo lắng, sẽ không được ở bên chăm sóc mẹ mỗi khi mẹ ốm đau, lấy tiền đâu để học, đôi vai mẹ lại oằn lên vì gánh nặng các con. "Ngày nhận giấy báo đỗ đại học, cả nhà rất vui, mặc dù biết phía trước là cả một chặng đường dài vất vả. Cả gia đình động viên em đi học. Ông bà bảo cứ cố gắng học thật tốt, nhà mình khó khăn đến mấy cũng sẽ nuôi cháu ăn học thành đạt". Thảo yên tâm hơn bước vào giảng đường đại học.

Môi trường đại học hoàn toàn khác với phổ thông, Thảo phải mất một kì đầu mới tìm được phương pháp học sao cho hiệu quả nhất. 3 năm học vừa qua ngoài công việc học tập Thảo còn đi làm để có thêm tiền trang trải việc học tập, sinh hoạt. Thảo

đã trải qua rất nhiều công việc như gia sư, bán hàng, làm công tác điều tra, khảo sát. Thảo cho rằng mỗi công việc cho Thảo sự tự tin, kinh nghiệm sống và làm việc. Tuy nhiên sinh viên vừa học vừa làm rất mệt phải có ý chí kiên định với mục đích và phải sắp xếp thời gian khoa học mới hoàn thành tốt được mọi việc. Trong ba năm học kì nào Thảo cũng được nhận học bổng của nhà trường với kết quả học lực loại M, được nhận Giấy khen Sinh viên nghèo vượt khó của Trường Đại học Giáo dục, Giấy khen Sinh viên đạt kết quả học tập Giỏi của Trường ĐHKHXH&NV. Bên cạnh đó Thảo còn tham gia chương trình tình nguyện hỗ trợ cộng đồng “Chung tay cho mùa đông thêm ấm” năm 2013, 2014 tại tỉnh Yên Bái, Cao Bằng và Lai Châu, là tình nguyện viên của Bảo tàng Lịch sử Quốc gia năm 2012. Năm học này Thảo được nhận học bổng Lawrence S.ting dành cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn đạt thành tích xuất sắc trong học tập.

Để vừa làm vừa học có kết quả học tập tốt thì phải có phương pháp học tập cho riêng mình, với Thảo đó chỉ là sự chăm chỉ, tìm tòi và khám phá, phải có mục tiêu, chia nhỏ mục tiêu và thực hiện. Thảo luôn tâm niệm: “Đối với con nhà nghèo thì học tập là con đường ngắn nhất đưa mình tới thành công”. Bởi một ngày kia tương lai tươi sáng sẽ đến nếu như biết mơ ước, biết đặt mục tiêu và nỗ lực thực hiện. Chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp đại học, mong muốn của Thảo là được đi dạy học hoặc tìm được một công việc phù hợp để có lương giúp đỡ phần nào gia đình bớt khó khăn. Sau này nếu có cơ hội Thảo sẽ học tiếp, sẽ đi du học ở Singapo. Không lúc nào Thảo không thôi ước mơ, bởi với Thảo: “Hãy làm những gì bạn muốn, mơ những gì bạn muốn mơ, tới đâu bạn muốn tới, bởi bạn chỉ có một cuộc sống và một cơ hội để thực hiện những điều đó”.

TRƯỜNG THÀNH TỪ NỖI KHỔ ĐAU

■ ĐÌNH THUẬN

Từng câu, từng chữ trong lời tâm sự của Hương khiến tôi không khỏi chua xót, có sự mất mát nào lớn hơn khi mất cha, mất mẹ. Khuôn mặt đầy vẻ ưu tư nhưng nghị lực khiến tôi cứ trần trụi ngắm nghĩ về cuộc đời...

Đình Thị Hương sinh năm 1995, tại làng quê nghèo chỉ có lúa, ngô, khoai, sắn là xã Yên Sơn huyện Thanh Sơn, Phú Thọ. Bố mẹ Hương đều là người dân tộc Mường. Bố từng tham gia quân đội. Bố đột ngột ra đi khi Hương mới được 3 tuổi, cái tuổi còn quá nhỏ chưa thể cảm nhận được sự mất mát. Từ khi bố mất căn nhà trống vắng hơn, chỉ còn mẹ sớm tối tần tảo rau cháo nuôi các con ăn học, cuộc sống thật vất vả.

"Hoạ vô đơn chí" một lần nữa chị em Hương lại mất đi chỗ dựa vững chắc nhất, người mẹ kính yêu khi Hương 15 tuổi. Mẹ đã buôn trải kiếm sống để gia đình tồn tại, để các con được đến trường học hành như các bạn cùng trang lứa. Hương tâm sự: "Căn bệnh ung thư gan không thể cứu chữa, những ngày tháng cuối cùng mẹ nằm trên giường bệnh hai chị em chỉ biết khóc".

Mẹ mất, chị em Hương về ở với bà nội, mặc dù tuổi đã cao nhưng để duy trì cuộc sống, để các cháu tiếp tục được đến

trường, bà nội đã phải lao động không biết mệt mỏi. Nơi miền sơn cước chỉ có đất đỏ, sỏi đá, núi và rừng, thương bà, nhớ lời mẹ dặn trước lúc đi xa, ngoài buổi đi học, chị em Hương lên nương trông trọt cùng bà. "Nhớ những ngày hè nắng bức, ngày mưa dầm gió bắc đập xe 12 cây số đến trường học qua con đường rừng trắc trở, vừa đói vừa mệt, rất buồn, rất nản, nhưng nhớ bố, nhớ mẹ, thương bà, thương chị Hương lại tiếp tục đập xe thật nhanh về nhà để giúp đỡ bà" - Hương chia sẻ. Rồi đến ngày chị gái tốt nghiệp cấp 3, bà đã nhiều tuổi, đôi vai bà yếu hơn không còn khả năng để chị được tiếp tục học hành, gia đình khó khăn. Chị phải nghỉ học đi làm để lo cho em đến trường.

Dường như cuộc sống càng khốn khó bao nhiêu thì càng ban tặng cho con người sự gai góc, bản lĩnh, kiên định bấy nhiêu. Bước ra từ sự đau khổ, từ những khó khăn, vất vả khiến Hương càng có thêm nghị lực sống, nghị lực chinh phục con đường học tập. Trong những năm